

Entrevista Barry Cunningham Editor de The Chicken House

“Cada setmana rebo milers d’originals”

Text: **Quim Aranda**

Barry Cunningham, de 54 anys, casat i amb sis fills, és el fundador de The Chicken House, una petita editorial anglesa amb seu a Somerset, creada l’any 2000, especialitzada en literatura infantil i juvenil, que el 2005 va ser venuda de manera molt rendible a un gran grup nord-americà, Scholastic. Cunningham, però, conserva el seu poder a de The Chicken House. La trajectòria d’aquest mag de la literatura des del vessant de l’edició està avalada pel treball fet amb autors com Roald Dahl però, sobretot, a partir de mitjans dels anys 90, pel llançament de l’aleshores desconeguda J.K. Rowling. El 1996, quan Cunningham treballava per a la també petita editorial Bloomsbury, va contractar els dos primers títols d’una sèrie que, deu anys després, ha revolucionat el món editorial britànic. Posteriorment, de la seva mà, l’autora alemanya Cornelia Funke ha venut sis milions de còpies dels seus llibres en el mercat de llengua anglesa; i ara Cunningham avala una altra sèrie, *Túnels*, escrita per Roderick Gordon i Brian Williams i protagonitzada per un nen de 14 anys amb aspiracions d’arqueòleg.

AVUI

¿Hi ha un abans i un després de Harry Potter?

Sens dubte. Abans tots dèiem que era difícil que els nens acabessin un llibre de 600 pàgines. Ara s’ha vist que no ho és. El fenomen Potter ha fet possible que molts autors que només eren vistos per a un públic infantil o juvenil, també puguin ser llegits per adults sense patir aquesta discriminació.

Com ensuma que un llibre pot ser un bestseller i, a més, de prou qualitat literària?

Em penso que, sobretot, és una qüestió d’instint. Quan vaig llegir per primera vegada Harry Potter vaig saber que tenia a les mans una cosa veritablement poderosa; hi havia matèria perquè cridés l’atenció als nens.

Però només va pagar 1.500 lliures d’avançament pels dos primers llibres.

L’instint funciona com a lector, i sobre allò que et commou o sorprèn. I de Potter, encara que el títol del primer, *Harry Potter i la pedra filosofal*, el trobava estúpid, m’agradava la història i l’heroisme que s’hi amagava i l’amistat entre els tres principals protagonistes. Però, és clar, després hi ha un aspecte comercial que no pots oblidar.

En qualsevol cas, el mateix que va experimentar amb Potter pot experimentar-ho amb altres llibres que, potser, després no acaben tenint el mateix èxit comercial, oi?
Pot passar.

Hi influeix la sort, doncs?

Potser, però, com a editor, me’n refio, de l’instint. Et diu quan hi ha alguna cosa nova. I el mateix que vaig sentir amb Harry Potter ho he sentit ara amb els autors de *Túnels*: tenen alguna cosa especialment nova.

Què és, exactament?

Els autors, em fa l’efecte, han reconegut que els nens responen avui a estímuls lleugerament foscos en les històries que volen llegir; històries en què no hi ha una felicitat gaire irreal, i, en tot cas, que es veu amenaçada per situacions perilloses.

El món de Harry Potter era un món màgic, de fantasia; el de *Túnels* és també fantàstic, però molt diferent del de J.K. Rowling. ¿Els llibres per a nens no poden centrar-se en un món mancat d’elements fantàtics, màgics o irreal?

Bé, crec que els nens tenen més imaginació que els adults i una de les coses que més els estimula és que hi hagi una mena de porta, que no necessàriament ha de ser una porta, cap a un altre món, com passa en clàssics com *Alicia* o en les *Històries de Nàrnia*, de C.S. Lewis. Harry Potter tenia

“Abans tots dèiem que era difícil que els nens acabessin un llibre de 600 pàgines. Ara s’ha vist que no ho és”

“Tots els nens pensen que el món és molt més misteriós del que els adults els deixen conèixer”

aquest element, i també *Túnels*, que s’endinsa en un món totalment imaginatiu que està sota el món real. Tots els nens, em fa l’efecte, pensen que el món és molt més misteriós del que els adults els deixen conèixer.

Potser per això, doncs, Jules Verne i el *Viatge al centre de la Terra*, o *Alicia*, o les mateixes *Històries de Nàrnia* o fins i tot Tolkien es continuen venent i són llegides entre els nens.

Esclar. Si pensem, per exemple, en les *Històries de Nàrnia*, quan els nens s’endinsen darrere de l’armari i descobren un altre món, allà el que fan es sotmetre’s a un test sobre les qualitats de les seves personalitats. Nàrnia no és cap història realment feliç: als protagonistes els passen coses molt dures, de vegades terribles. I és la unió el que els farà superar-les. Als nens els agrada mirar de superar tota mena de dificultats.

Les dificultats, en el cas de Harry Potter, les resolen amb l’ajut de la màgia, però.

No, no. Això és una lectura parcial o errònia... El que precisament mostra Harry Potter és tot el contrari. Els nens superen les dificultats gràcies a la seva companyonia, gràcies al fet que s’uneixen i fan front comú per superar entrebancs; en definitiva, per créixer.

Quants originals té al despatx i quants d’aquests poden ser només còpies de Harry Potter?

Milers. Cada setmana rebo, literalment, milers d’originals.

I el proper èxit després de *Túnels*, quin pot ser?

Sempre estic alerta... Però seria una mica forassenyat predir quin pot ser el proper gran *bestseller* per a nens, i encara menys per on anirà la imaginació dels autors.

Els lectors poden estar una mica farts de tanta màgia?

Sí, sí. Crec que els lectors ara busquen molta més realitat en les seves aventures. Per això *Túnels* és una bona barreja, perquè hi ha nens reals, en situacions reals, però que també es troben ficats en situacions prou fantosiques. Crec que el proper gran èxit tindrà molta més càrrega de realisme que no pas el que hem vist fins ara.*